

Ha mi maradéktalanul igazodunk Jézus mércéjéhez, mi is hozzájárulunk ahhoz, hogy elmaradjon véglegesen a „Háború“, és megmarad örökösen a „Béke“. Ehhez kérjük Isten segédelmét. Amen.

NYITRAI MÓZES

A TANÍTVÁNYOK ÖNTUDATRA ÉBREDÉSE

Ap Csel 1, 11

Áldozócsütörtök a tanítványok öntudatra ébredésének napja. Olyan ünnep ez, mint a virág: még nem gyümölcs, de annak ígérete. Küszöb, mely még nem az otthon, de annak szerves része. Diadalkapu, melyen áthalad a győztes. Áldozócsütörtök még nem a pünkösöd, de annak ígérete, küszöbe, kapuja.

I. A tanítványok öntudatra ébredése... Amint ezt a mondatot ki Mondom, látom a pünkösdi rózsát, amely áldozócsütörtökön még csak bimbó, szíromba zárt lehetőség; fel kell ébrednie, mint Csipke Rózsikának a tündérszép mesében. Már körötte száll a pünkösdi lélek és ébresztgeti:

Nyílj ki, pünkösdi rózsza, nyílj ki, bezárt kapu, a tanítványok előtt, nyílj ki, bezárt lélek, hogy befogadd a biztató, bátorító tüzes nyelveket adó, tette buzdító szentlelket!

Eddig a látomások ideje volt.

Jók voltak ezek a látomások is, hiszen ebből táplálkozott a tanítványok csüggedt kicsi serege. Jó volt ez az első látomás húsvétkor, mikor megjelent előttük Jézus, és köszöntötte a tíz együtt levő tanítványt: „Békesség néktek.“ Jó volt az a második látomás nyolc nap múlva, amikor Tamás is otthon volt, s felszólította őt: „Jöjj, tedd a te ujjaidat sebébe, és ne légy hitetlen, hanem hívő.“ Jó volt a harmadik látomás ott a Genezareth tavánál, hol vallástételre készíti Pétert: „Simon, Jónának fia, szeretsz-e engem?“ — és ahol rá testálja a nagy megbízatást: „Legeltesd az én juhaimat!“ Még egy utolsó látomás Bethánia határában, síron túli testamentum, posztumusz hagyakozás: „Legyetek együtt, el ne menjete Jeruzsálemből, míg fel nem ruházlak mennyei erővel. Ne kérdezzétek, mikor állíttatik helyre az ország Izraelben, nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat, melyeket az Atya a maga hatalmába helyezett; hanem veszteket erőt miután a szentlélek eljő reátok, és lesztek nekem tanúim a földnek végső határáig.“

Ezzel vége az apostolok látomásainak...

Kezdődik az apostolok cselekedete...

Jézust a köd befogta... a tanítványok nincs miért várjanak a tétlenség csodáira: felrázza, öntudatra ébreszti őket egy belső hang: „Galileabeli férfiak, mit álltok, nézvé a mennybe!“

II. Együtt, egy akarattal indulni meg a földi utakon! Itt ezen a földön nyitja ki Isten a pünkösdi rózsát, itt bocsátja az Ő lelkét az emberekre: értelemre, szívre, akaratra, szorgalmas, dolgos kezekre. Kell-e en-

nél nagyobb csoda? — Ennek feltétele az összetartás. Az a pár tanítvány csak porszem ugyan az emberiség áradatában, elsodorhatja az idők szele könnyen, ha nincs egy összetartó erő bennük és közöttük. Ez lenne Jézus tanítványainak a sorsa is, az elporladás és megsemmisülés a sorsa-e azoknak a szentséges eszméknek is, melyeket reájuk bízott a Mester? Minden meghalt, ami szent és igaz, azzal, hogy Jézus megfeszítettet?

Összetartás nélkül talán így lenne...

Mi is porból vétettünk... és Isten teremtő ereje emberre egyesített minket... Az ember pedig Isten munkatársává szegődik: rájön, hogy sziklát teremthet maga is, csak az összekötő anyagot kell felfedezni, előállítani: cementporból es homokszemekből betont lehet alkotni. Így épülnek a házak erős alapjai, így épülnek a hatalmas gátak, vízierőművek, műországutak, így lesz az emberi élet egyre szebb, fényesebb, melegebb, biztonságosabb. Isten országához is kell az összetartás szent ereje.

Ezért az öntudatra ébredt tanítványok másik dolga az összetartás.

Galileabeli férfiak: minden rendű vallásos emberek! Mit álltok egymástól elhidegült szívvel, elszakadt baráti lélekkel, egymás ellen, egy családban és mégis külön céllal, egyazon világban és mégis annyi meg annyi külön világgal magatokban? A széthúzásban nem segíti Isten az embert. Forrjon cementté a por: fogjon össze mindnyájunkat a béke és a szeretet!

III. Az összetartás mellett föl kell támadnia lelkünkben a hivatástudatnak is.

A kereszt sötét gyásza megfojtotta a tanítványok önbizalmát, hivatástudatát is egy időre. Egy igaz embert látni legyőzötten, látni keresztre szegezetten, alácsüggedt fejjel, hallani, amint nagy fennszóval kiáltja: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?“ — arra a következtetésre vezet, hogy nem lehet és nem érdemes az emberrel nagyot kezdeni. Milyen tehetetlen az ember! Legyen bár a világon a legnagyobb, négy hitvány szeg hogy kiszorítja belőle a lelket! Birokra kelhetett a világ bűnével, gonoszságával, megmutathatta hatalmát a betegségek felett, hordozhatta Isten országát magában; diadalmasan bevonulhatott nagy tömeg kíséretében a jeruzsálemi templomba, megtisztíthatta azt a kufároktól — mégis a nagypénteki kegyetlenség úgy elbánhatott vele, hogy estére már csak az a sziklasír maradt neki a megváltandó egész világból, hol némán, mozdatlanul fekszik a lepecsételt sziklaajtó mögött... Mi volna akkor más egyszerű ember?... Egy haszontalan féreg, egy igénytelen göröngy, egy úszó fadarab csupán az áradat sodrában!

Ezt a letört lelkületet kell helyreállítani!

Galileabeli férfiak, mit álltok nézvéen a gyászra, az elmúlásra, a levetésre, vesztett önbizalommal, tétlenül, akarattalanul? Nem hallottátok? Isten országa tibennetek van! A teremtés koronája az ember! Isten képe és hasonlatossága, Isten temploma. Isten élő lelkét lehelt az emberbe, hogy az életet szolgálja. Vegye ezt tudomásul az ember és nézzen hivatása betöltése után.

Jézus elárvult tanítványai, térjeteek magatokhoz; cselekedjeteek, szóljátok, hirdesséteek azt, ami élteeti a hitet, gyarapítja a lélek kincseit, erkölcsi értékeit! Aki most még csak tétlen kábulattal nézte az ég felé, vegyéteek észre, hogy hosszu az út az égig, az üdvözülésig, ez az út pedig a ti munkátok által épül tovább. Sok és nagy munka vár reátok, melyet

más nem tehet meg helyettetek, mert mindenki személyesen köteles dolgozni, jót cselekedni azért, hogy Isten tervei velünk kapcsolatban megvalósuljanak. — Elég a negyvennapos kábulatból! Péter, ne rejtse el a kulcsokat és ne fordíts háttal a nyájnak, melyet őrizned kell! János, világhosszú evangélistája, szeretet apostola, ne rejtse tovább véka alá szívét, szeretetre vágyunk. És Jézus minden tanítványa, mindnyájatokban ébredjen fel a hivatástudat!

Testvéreim! Még tíz nap van pünkösdig, elégséges idő arra, hogy a bimbó kinyíljon, hogy felkészítsük magunkat a szentlélek befogadására. Legyünk együtt egy akarattal, szerezzük vissza keresztényi hivatástudatunkat, ha elveszítettük volna, s így várjuk a Lélek nagy ünnepének megérkezését. Ámen.

NYITRAI MÓZES

A TEMPLOM ARANYA

Mt 23, 17

Konfirmáció alkalmával minden ifjú énekeskönyvet kapott ajándékba. Csillogott a szemük az örömtől, amikor kicsztottuk közöttük a könyveket; hogy szorították szívükhöz az egyszerűségében is drága ajándékot! Az az aranykehely, mely rá van festve, mintha ezeket a fiatal szívüket jelképezte volna. Aranykelyhek voltak azok is, tele az öröm és áhítat borával, melyet Istennek ajánlottak a konfirmáció napján. Egy alkalommal boldog izgalomban átizzadt kezükben lekopott az énekeskönyvre festett kehelyről az arany, s már kora délután szomorú szemmel panaszkodtak nekem, hogy megfakult a kehely: nem ragyog már olyan szépen, mint délelőtt. Lehetett a dolgon segíteni könnyen: újrifestettem egy kis aranyfestéssel a lekopott aranyozást, s nemsokára teljes volt az új énekeskönyvek kelyhén a ragyogás. De ezt a régi emléket eltettem magamnak oda, ahol kincseimet tartom, most pedig elmondom, amire engem ezek a lekopott aranyozású énekeskönyvek tanítottak.

Sok unitárius énekeskönyvet láttam már s forgattam életemben. Volt közöttük elég, amelyiken teljes fényében ragyogott az aranyozás, de sokkal több kopott, melynek kelyhe már rég nem látszott a sok használatból. Megvallom nektek igazán, sohasem az bántott, ha kopott énekeskönyv került a kezembe, hanem olyankor borult el az arcom, amikor azt láttam, hogy némelyiket alig nyitották ki, nehogy lekopják róluk az aranyozás. Ó, azok a kopott énekeskönyvek, azok a sok forgatástól megsárgult lapok, annyit tudnak nekem beszélni imádkozó szívekről-lelkekről, melyek az ének szárnyán repültek fel a jó Istenhez. Valahányszor elnéztem a szószékről a kopott énekeskönyveket, bizony megértettem, hogy nem az aranyozás a fontos, hanem az a zsoltár, mely tündöklővé teszi éneklés közben az arcokat, mely meg tudja színesíteni a fakult álmokat, s összeforrasztja a lélek törött aranyát. Nem a táblája fontos az énekeskönyvnek, hanem az